

NEIŠVENGIAMA
LEMTIS
UŽDRAUSTA
MEILĒ

JULIE KAGAWA

MEILĒ IR IŠDAVYSTĒ.
ĪSĪGALI SUMAIŠTĪS.

GELEŽĪS FĒJŪNAI

GELEŽĪS PRINCESE

Julie Kagawa

GELEŽIES PRINCESĒ

"GELEŽIES FĒJŪNAI"
Antroji knyga

Versta iš: Julie Kagawa, The Iron Daughter, Harlequin Teen, 2010

© Julie Kagawa, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Elzė Tilindytė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-564-4

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Skiriu savo įkvėpėjui Nikui

PADĖKOS

Atrodytų, kad rašyti knygos tęsinį – juokų darbas. Juk jau esi baigęs pirmą dalį ir visi sunkumai liko praeityje. Cha cha cha! Nieko panašaus! Kurti antrąją nė kiek ne lengviau, gal netgi sunkiau. Todėl sąrašas žmonių, kuriems norėčiau padėkoti, visai nesutrumpėjo. Žinoma, pirmiausia labai ačiū mano artimiesiems už palaikymą ir tikėjimą manimi. Gero žodžio nusipelno ir naujosios mano draugės iš interneto platumų: Chi, Šeron, Kristi ir Liana, taip pat visi „YABooks“ internetinio dienoraščio rašytojai už meilę paauglių knygoms ir pagyras mano kukliai kūrybai. Net nemoku išreikšti žodžiais, kaip jiems visiems esu dėkinga. Ačiū agentei Lori Maklin, kuri visada atranda laisvą minutėlę atsakyti į mano klausimus, nors kartais aš įveliu klaidą rašydama jos vardą. Be to, Natašijai Vilson ir Adamui Vilsonui, kurie yra patys geriausi redaktoriai pasaulyje, taip pat visam darbščiam leidyklos „Mira Ink“ kolektyvui. Net gražiausių žodžių būtų per mažai apsaityti, kokia esu jiems dėkinga. Pagaliau didžiausias ir širdingiausias ačiū mano vyrui Nikui, kuris yra geriausias visų laikų

klausytojas. Be jo pagalbos man nebūtų pavykę.

PIRMA DALIS

1

Žiemos rūmai

Priešais mane stovėjo didingas ir nuostabus Geležies karalius, jo sidabriniai plaukai vilnijo kaip nesuvaldomas krioklys. Ilgo apsiausto skvernai plaikstėsi, juoda spalva dar labiau išryškino prakaulaus veido blyškumą, po beveik permatoma oda tamsavo mėlynai žalios venos. Žėrinčių juodų akių gelmėse blyksėjo žaibai, ties nugara ir pečiais rangėsi geležiniai čiuptuvai, globdami valdovą tarsi sparnų skraistė ir žvilgėdami šviesoje. Jis artinosi prie manęs, ištiesęs ranką lyg keršto angelas, liūdna švelni šypsena žaidė lūpose.

Kai žengiau į priekį jo pasitikti, geležiniai lynai švelniai apsvijio mane ir prisitraukė artyn.

- Megana Čeis, - sušnibždėjo Machina ir brūkstelėjo per plaukus. Čiuptuvams palietus odą aš sudrebėjau ir prispaudžiau rankas prie šonų. - Tu turėjai pasirodyti. Ko nori?

Piktai dėbtelejau į jį. Ko aš noriu? Kodėl atvykau?

- Broliuko, - atsakiau pagauta prisiminimų. -

Tu pagrobei Itaną, kad atsiviliotum mane čionai. Aš noriu susigrąžinti jį.

- Ne, - papurtė galvą Machina ir prisislinko dar arčiau. - Tu atvykai ne dėl brolio, Megana Čeis. Ir ne dėl Žiemos princo, kurį tvirtini mylinti. Pasirodė čionai dėl vienintelio dalyko. Galios.

Man suspengė ausyse. Pamėginau atsitraukti, bet čiuptuvai laikė tvirtai surakinę.

- Ne, - burbtelėjau stengdamasi išsivaduoti iš geležinių gniaužtų. - Tai... netiesa. Ne dėl to.

- Tada parodyk, dėl ko, - pareikalavo Machina ir plačiai išskėtė rankas. - Koks gi tas tavo tariamas atvykimo tikslas? Ką ketini čia daryti? Parodyk man, Megana Čeis.

- Ne!

- Parodyk!

Mano delne kažkas suvirpėjo - tai pulsavo Keramedžio strėlė. Su šūksniu lūpose aš pakėliau ranką ir nutaikiusi smaigalį Machinai į krūtinę suvariau tiesiai į širdį. Geležies karalius susverdėjęs atšlijo, nenuleisdamas nuo manęs nuostabos ir siaubo kupinų akių. Tik dabar tai jau buvo ne Machina, o fėjūnų princas vidurnakčio juodumo plaukais ir skaisčiomis sidab-

rinėmis akimis. Lieknas ir grėsmingas, apsitaisęs juodai nuo galvos iki kojų, jis griebėsi kavalijo, kabančio prie juostos, dar prieš suvokdamas, kad jau per vėlu. Princas svirduliavo bandydamas išsilaikyti ant kojų, o aš vargais negalais užgniaužiau klyksmą.

- Megana, - sušnibždėjo Ašas, iš burnos nukėjęs plonytę raudona srovelė.

Spausdamas rankomis krūtinėn įsmigusią strėlę jis suklypo, apsilbausiusiu žvilgsniu maldaujamai dyrėdamas man į akis.

- Už ką?

Visa tirtėdama kilstelėjau rankas ir pamačiau, kaip per jas upeliukais teka blizgantis tamsiai raudonas skystis ir kapsi ant žemės. Po glotniu apsiausto audiniu mano kūnas ėjo pagaugais, tarsi odą būtų žnaibusios kraujasiurbės dėlės. Temstančiu protu suvokiau, kad turėčiau būti priblokšta, jausti siaubą ir begalinį pasišlykštėjimą. Bet nieko panašaus. Taipau neįveikiama, visagalė ir stipri, tarsi mano kūnas būtų įelektrintas ir aš galėčiau padaryti ką tik panorėjusi niekam neįstengiant manęs sustabdyti.

Nuleidau akis į Žiemos prinčą ir paniekinaimai šyptelėjau, žvelgdama į apgailėtiną pavi-

dalą. Nejaugi aš išties kada nors galėjau mylėti tokį skystablauzdį?

- Megana.

Ašas klūpojo po kojomis, gyvybinės jėgos vis labiau seko, nors jis stengėsi nepasiduoti. Trumpą akimirksnį pajutau susižavėjimą tokia atkaklia valia, bet net ir ji nepadės princui išsigelbėti.

- Kaipgi tavo brolis? - maldaujamai paklausė jis. - O šeima? Juk jie laukia sugrižtančios namo.

Geležiniai čiuptuvai išsiskleidė man ties nugarą ir pečiais, suplazdėjo tarsi tviskantys sparnai. Iš aukšto žvelgdama į Žiemos prinčą, bejėgiškai sukniubusį po kojomis, apdovanojau jį atlaidžia šypsena.

- Aš ir *esu* namie.

Sušmėžavę tarsi sidabrinė migla čiuptuvai pervėrė fėjūnui krūtinę ir prismeigė jį prie žemės. Ašas sudrebėjo, mėšlungiškai be garso gaudydamas orą, paskui galva nusviro į šoną ir jis subyrėjo lyg krištolinė statula, atsitrenkusi į betoną.

Apsupta žaižaruojančių šukių, kurios teliko iš Žiemos princo, aš atlošiau galvą ir nusikvatojau, o kai išnirau iš sapno, juokas virto baugiu

riksmu.

AŠ ESU MEGANA ČEIS. Jau kurį laiką gyvenu Žiemos fėjūnų rūmuose. Kaip ilgai? Nežinau. Šioje vietoje laikas bėga kitaip, nei įprasta. Nuo tos akimirkos, kai savo nelaimei atsidūriau Niekadaniekada šalyje, išorinis – mirtingųjų – pasaulis skaičiuoja dienas be manęs. Jeigu kada nors pavyks iš čia išstrūkti ir pasiekti namus, galiu kaip Ripas van Vinklis¹ patirti, jog nuo išvykimo prabėgo keli šimtai metų ir visa mano šeima bei draugai seniai mirę.

Stengiuosi apie tai kuo mažiau galvoti, bet kartais nepajėgiu atsikratyti slogių minčių.

Mano kambaryje tvyrojo šaltis. Jame visada šalta. *Man* irgi nuolat šalta. Net safyro spalvos liepsnų židinyje nepakako žvarbai įveikti. Sienos ir lubos buvo išskaptuotos iš matinių padūmavusių ledo luitų, netgi sietynas tviskėjo tūkstančiais varveklių. Šį vakarą aš buvau su sportinėmis kelnėmis, storu megztiniu, pirštinėmis, vilnone kepure, tačiau nė tai nepadėjo sušilti. Už mano kambario lango spindėjo ledu

¹ Žinomo amerikiečių rašytojo Irvino Vašingtono (1783-1859) pasakos personažas (čia ir toliau – vert. pastabos).

požeminis Žiemos fėjūnų miestas. Tamsūs pavidalai laigė ir skraidžiojo sutemose, blyksėjo nagai ir iltys, šmėžavo sparnai. Aš sudrebėjau ir pažvelgiau į viršų. Milžiniško urvo lubos buvo per aukštai, kad ką nors įžiūrėčiau tamsybėse, išskyrus tūkstančius mažyčių žiburėlių, kurie mirgėjo tarsi žvaigždėmis nusagstyta paklodė. Gal tai buvo fėjūnų laužų kibirkštys, o gal ir jie patys.

Pasigirdo beldimas į duris.

Tačiau aš nešūktelėjau „užeikite“. Karti patirtis išmokė to nedaryti. Juk tai Žiemos rūmai ir kviesti į vidų jų dvariškius būtų labai prasta mintis. Žinoma, negalėjau visiškai jais atsikratyti. Tačiau, laimei, fėjūnai labiau už viską paiso taisyklių, o jų karalienė įsakė manęs netrukdyti, nebent aš pati to pageidaučiau. Tad įsileisti ką nors būtų tolygu tokiam pageidavimui.

Perėjau per kambarį stebėdama, kaip kvėpuojant kyla garas, ir pravėriau duris.

Prie slenksčio tupėjo juoda katė, dailiai parietusi uodegą, ir nemirksėdama spoksojo į mane geltonomis akimis. Man dar nespėjus nė žodžio pratarti, ji sušnypštė ir nėrė vidun pro durų plyšį. Šmėstelėjo it šešėlis.

- Ei! - sušukau įkandin.

Kai mikliai pasisukau, vietoje katės priešais mane stirksojo fuka² Tiaotinė ir šypsojosi šiepdama iltis. Na, žinoma. Tai galėjo būti tik fuka, nes šie padarai nesuka galvos dėl etiketo taisyklių. Tiksliau pasakius, jie, regis, jaučia didžiulį malonumą jas laužydami. Tarp veltinių kasyčių styrojo gauruotos ausys, kuriomis viešnia retsykais karpė. Ji buvo apsitempusi akį režiantį švarką, nusagstyta dirbtiniais brangakmeniais ir smeigtukais, mūvėjo suplyšusius džinsus, buvo įsispyrusi į kareiviškus batus. Kitaip nei Vasaros rūmų fėjūnai, Žiemos rūmų dvariškiai teikė pirmenybę paprastų mirtingųjų drabužiams. Nežinau - ar kad paerzintų Vasaros fėjūnus, ar kad būtų panašesni į žmones.

- Ko tau reikia? - nepatikliai pasiteiravau Tiaotinės.

Nuo to laiko, kai atsiradau rūmuose, fuka kažkodėl nepaprastai manimi susidomėjo. Man atrodo, dėl šiems padarams būdingo beatodairiško smalsumo. Na, mudvi keletą kartų persimetėme žodžiu kitu, bet tikrai negalėčiau

² Labai judri pasakų būtybė, gebanti keisti pavidalą.

pavadinti jos drauge. Visada susinervinu matydama, kaip ji nemirksėdama vėpso į mane, tarsi ruošūsi sudoroti per artimiausius pietus.

Fuka prunkštelėjo ir godžiai apsilaižė.

- Tu nepasiruošusi, - kimiai sušnypštė ji ir skeptiškai dėbtelėjo į mane. - Judinkis. Mikliau persirenk. Negalime gaišti. Mums metas.

Aš suraukiau antakius. Man visada sunkiai sekėsi perprasti Tiaotinę, nes ji taip greitai šokinėdavo nuo vienos temos prie kitos, kad aš nespėdavau sekti jos minčių eigos.

- Kur? - pasiteiravau, o fuka tik sukikeno.

- Pas karalienę, - sumurkė Tiaotinė, išraiškingai judindama ausis. - Ji liepė tave pakviesti.

Krūtinę užgulė sunkus akmuo. Nuo pat tos dienos, kai atvykau į Žiemos rūmus su Ašu, baiminausi šios akimirkos. Kai pirmą kartą pasirodžiau dvare, karalienė apdovanojo mane grėsia šypsena ir paliepė nešdintis, nes ji norinti pasikalbėti su sūnumi akis į akį, o mane netrukus pakviesianti. Žinoma, fėjūnų karalystėje žodis „netrukus“ galėjo reikšti ką tik nori, bet aš visą laiką lyg ant adatų laukiau, kada Mebė teiksis mane prisiminti....